

ΕΚΠΑΛΗΞΕΙΣ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

(1988)

Ω ΠΟΣΟ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΑ ΠΕΡΝΟΥΝ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ω πόσο εκπληκτικά περνούν τα χρόνια —
σπόρια χυμένο φως σε ήλιους, άνεμους και χιόνια.

Μέρες σπαρμένες θαύματα
και νύχτες πωμένες μάγια παραμυθιών
προστατευμένες στην προσευχή των άστρων
και τα γλυκά τροπάρια των πουλιών.

Τι έκπληξη να ξυπνάς ζωντανός
κάθε πρωί στον Εαυτό σου και το βράδυ
να περνάς σαν τον άδη σκοτεινός
της νύχτας τον ύπνο σχεδόν σαν χάδι.

Στιγμές οπλές μες σε λησμονημένα αλώνια:
Ω πόσο εκπληκτικά περνούν τα χρόνια!

ΣΤΑΛΑΜΑΤΙΑ ΣΤΑΛΑΜΑΤΙΑ

Σταλαματιά σταλαματιά
χύνει όλο το μεδούλι της η θύελλα
και γδύνεται ο ουρανός τη σκοτεινιά
μ' εύνοιες που παρασέρνουν τη ζωή
ξυπνούν κείνη την αίσθηση που αγαπάει και γελά.

Ο ήλιος ελευθερώνει πάλι και τους ίσκιους
που συναρμολογούνται χρώματα μορφές
σε σκόρπια στερεομετρία ηλιαχτίδων
δέντρα και βράχια τριζοβολούν με λάμπεις
κι ακούς τον χτύπο στην καρδιά ελπίδων
το παραλήρημα ακτινοβολίας στις πλαγιές
και στα πλυμένα πεύκα απόμακρα
αστράφτουν δίκαννες ντουφεκιές.

Στον ήλιο και σε στάλες η αγάπη πάλλει στο βουνό
φύλλα, καρποί, λαγοί, πουλιά
μωλωπισμένο σώμα σε περιβόλια και δεντροωσιές
μαζεύεται στο δείλι η μέρα για τον εσπερινό.

ΚΑΘΩΣ ΦΥΛΛΟΜΕΤΡΑΣ...

Καθώς φυλλομετράς ανοίξεις, καλοκαίρια
που ερεύνησες και στ' ακροκέραμα της νύχτας
στο έρεβος του πάθους ερημωμένα αστέρια
επιθυμίες άγρυπνες ανάβουνε φιτίλια
ενώ αφουγκράζεσαι του χρόνου τ' άηχα βήματα
αναβλασταίνουν τα πολύχρωμα αισθήματα:
γύρευες σ' έρωτες μοναδικούς τη λύτρωση.

Πέρασε των θαυμάτων κείνο το ανθοβόλημα
στιγμές τραυματισμένες εύστοχα με υπερβολή
καθώς ξεφύλλιζες ανοίξεις, καλοκαίρια
αλλάζοντας καθρέφτες, λίμνες, θάλασσες
σε κάθε φιλαρέσκεια πνίγοντας τη νεότητα
σώζοντας μόνο γερατειών πυκνές χαραγματιές.

Στα μάτια που αποφεύγεις είν' η αιωνιότητα.

ΕΘΝΟΠΑΤΕΡΕΣ

Αχ νάτα πάλι, νυχτερινό προσκεφάλι —
τ' απατηλά σοφίσματα των αισθημάτων
φενάκη τ' αφρού στη χάση και στη φέξη
και τα σκαμπανεβάσματα κυμάτων!

Απόψε οι πατερούληδες του Έθνους
πλέουνε σε βαθιά πελάγη σταφυλιού
σε κρουσταλλένια κότερα και δισκοπότηρα
νυχτωμένοι ανάδελφοι στην εξουσία
πίνουνε στην υγεία της θανατικής ποινής
ή μιας θαυματουργής βυζαντινής αγίας
και τα νησιά μεζέδες στο πορφυρό Αιγαίο
και γλείφονται σα γάτοι γείτονες γλεντζέδες
σε βότκες και ναργιλέδες: μικρά στρουθία
ακούγονται να πέφτουν σα νέα Ικαρία.

Αν όμως εσύ ακούς,

αν αφουγκραστείς στην άκρη του γιαλού
θ' ακούσεις τ' αστέρια να τραγουδούν
κι είν' αστέρες πρώτου μεγέθους

αχ! οι πατερούληδες του Έθνους.

Ήρεμα δίχως αερολογίες

σεμνά και δίχως τυμπανοκρουσίες
θα φέρουν και τον Γάγγη απ' την Ινδία
για να ποτίζονται τ' άλογα του Αυγεία.
Έτσι ταπεινά μ' άσπιλες προθέσεις
οι μεσονύχτιες οι διαθέσεις
λύνουν προβληματικές πτωχεύσεις.
Έτσι έπαιζαν με του Αίολου τ' ασκί
έτσι άδειασαν και της Πανδώρας το κουτί
καλοί μας σύντροφοι στην καταιγίδα
και στ' άγνωστο με βάρκα την ελπίδα.

Να λοιπόν των κυμάτων ο δρόμος.
Αν βουλιάξει τ' αστέρι όμως
με τόσο βάρος υπουργικό
θα μείνει το Έθνος μας ορφανό;

Πάντως, οι φελλοί επιπλέουν, καλώς ή κακώς!

ΣΥΝΤΡΟΦΙΚΟ

Οι φόβοι του φθινοπώρου, σύντροφε
ταράζουν τα δειλινά μας: δάχτυλα
κρύα, αγγίγματα ίσκιων, φουσήματα —
όλα ασώματα και τόσο απότομα.
Υπάρχει γέννα — παντού κυκλάμινα και κολχικά
απρόσκλητα και βιαστικά, τι να γυρεύουν —
γέννα υπάρχει μα κι ένας θάνατος
θα' ληγες σχεδόν θελκτικός μες στα χρυσάφια
και τόσα μπρούτζινα σταλάγματα
κι ερμίνες και πορφύρες στο σούρουπο
σε φύλλα, σε νερά, σε σύννεφα...
Ανασασμοί μιας χλιδής φευγαλέας.

Είναι κι οι φόβοι που μουδιάζουν
τα πρωινά μας. Ανασαλεύουν άκεφα
στα φυλλοκάρδια σα μεταξοσκώληκες
όλο αναμασώντας ένα άγνωστο
που όλο και δεν έρχεται.

Ανησυχίες πιο χοντρές της εποχής
ταράζουν και τα μεσημέρια μας: μια αλλαγή,
μια αλλαγή ενός άξονα
τόσο ελάχιστη στο σύμπαν
μια αλλαγή τόσο εύκολη κι απλή
στην ισοζυγία των ουράνιων πληρωμών

όσο κι επί της γης τα σεραφικά ωσαννά
των συνταξιούχων και μισθωτών
καθώς τα εισοδήματα αυξάνουν
κι οι κατάπληχτοι άνθρωποι φτωχαίνουν
κι ας κολλά η γλώσσα στον ουρανίσκο
κι ας τρώνε από σκουριασμένο δίσκο
κι ας φωνάζουν για εχθρούς και πατρίδες
κι ας σπέρνονται απλόχερα ελπίδες!

Φόβοι του φθινοπώρου, σύντροφε,
δεν πιάνονται του νου οι αλυσίδες.

ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ

Κι όμως μπορεί ένα σπάταλο μηδενικό,
το τίποτα, να είναι τόσο ελκυστικό!

Αργησαν οι πολλές βροχές φέτος
όμως αλλάζει ο κόσμος που γυρίζει
αλλάζει χρώμα ξαφνικά στις πινελιές
του φθινοπώρου. Πνοή κρύου θεού φυσά
στους δρόμους σέρνοντας χαρτιά και φύλλα
και το βουβό παράπονο της ξηρασίας.
Ριγά σα μήνυμα βροχής στα ρείθρα
που ολημερίς ανάσκελα ρεμβάζουν
στεγνά και σκονισμένα όλο κοιτάζουν
τον ουρανό απρόσιτο, τόσο μακριά,
μες απ' το σύθαμπο ονειρεμένων οργανισμών.

Τι νιώθει το γυμνό κλαδί της λεύκας,
λιγνό και μαυρισμένο; Ακούει τριγύρω
το μουντό ψιθύρισμα της θλίψης;
Νιώθει μια μοναξιά;
Θα συλλογιέται να μπουμπουκιάσει πάλι;
Καθώς βυθίζεται στη νάρκη θ' αναπολεί
τη φλυαρία της ζωής στα ασημόφυλλά του
τα πρώτα γέλια του ουρανού και τα πουλιά
και κείνα της Περσεφόνης τα σκαστά φιλά.

Μα είν' αγωνία πρώτα κι αναμονή
στην παγωμένη εποχή
κι ο τρόμος μες στη σκοτεινιά
καθώς αργοπεθαίνουν τα παλιά
και μένει χώρος αδειανός
να ξαναμαζευτεί ζωή, χυμός
τ' αργό ανέβασμα στη φλέβα του κορμού
μέχρι την άκρη του κλαδιού,
στον πόνο βγαίνει του πρηξίματος
κονδύλωμα του μπουμπουκιού.

Πόνος χαρά πόνος χαρά από γέννηση
σε θάνατο και θάνατο σε γέννηση.
Μόνο το κέντρο αθέατο, σπερματικό
μένει ασάλευτο μες στο μηδενικό.

ΠΑΙΖΕΤΑΙ ΠΑΛΙ ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Παίζεται πάλι το παιχνίδι, παίζεται
στην ουδέτερη ζώνη ύπνου και ξύπνιου
ανάμεσα σε δύο κόσμους
που δύσκολα βρίσκεσαι δεν βρίσκεσαι:
αυτός κι ο άλλος, γνώριμος κι άγνωστος
που τόσο εύκολα ανατρέπεται
πριν και μετά τα πάθη, πριν και μετά
εύκολα παγιδεύεται στα δόκανα
Ανατολής και Δύσης, πάνω και κάτω
υδράργυρος στον πυρετό να ελέγχεις
επάνω κάτω τα σκαλοπάτια εξουσίας —

πόσο κουράζεσαι, πόσο βαριέσαι
με αποφάσεις και ξανά αποφάσεις
σε σταυροδρόμια ανυπαρξίας.

ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Στους δρόμους, με τις νεροποντές, έξαφνα
χάνεσαι στου νου τα μουντά αδιέξοδα
που πάλι ανοίγονται με τέτοια επιμονή
ώστε οι πολλοί τα λένε αθάνατη ψυχή.

Στους δρόμους, και τις στάσεις οι άνθρωποι
κάτω απ' τις ανοιχτές ομπρέλες
πάλι ονειρεύονται μια άνοιξη αλλιώςτικη
δίχως φρικιάσματα στους κλώνους, στα
μπουμπούκια
δίχως απρόσμενα σαλέματα της γης
ούτε σεισμούς ούτε ερπύστριες.
Στη χόβολη των πόθων τους πάλι αναδεύουν
πάλι ένα Πάσχα φωτεινό κι ανώδυνο.

Μιλούν, μιλούν για έναν μαλακότερο ήλιο
κι ελπίζουν σ' έναν απαλότερο Απρίλιο.

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΠΑΙΖΕΤΑΙ, ΠΑΛΙ

Το παιχνίδι παίζεται πάλι, ατελεύτητο,
στην κρύα κόψη της θάλασσας εδώ,
με πάθος, θα 'λεγες, ακόρεστο.
Μα επιτέλους πώς θα ποτιστούν
τα βότσαλα που ακατάπαυστα ρουφούν
τόνους νερού — να ξεδιψάσουν δεν μπορούν;

Πίνουμε κι εμείς απ' το νερό της Λήθης
πίνουμε όχι μονάχα όταν πεθαίνουμε
αλλά, κάθε φορά, κι όταν γεννιόμαστε
σ' αυτό το σκηνικό με νοσταλγία
και δεν θυμόμαστε και συγχυζόμαστε
σε τόσους ρόλους και τόσα προσωπεία.

Μα μήπως και ποτέ ξεχάσαμε εντελώς
πως ένας είν' ο Εαυτός, αθάνατος;

ΠΩΣ ΤΡΑΓΟΥΔΑ

Πώς τραγουδά ο ήχος το πουλί
κρυμμένο μες στο πράσινο του πεύκου
ένα γλυκό σπινθηροβόλημα στον νου!
Θέλεις μα δεν το βλέπεις, μόνο το ακούς.

Πώς μεγαλώνει τόσο άτσαλα
το σκεβρωμένο δέντρο κάτω απ' το πουλί
πάει να στηριχτεί στον άνεμο
μα πέφτει
όσπου μισοχωμένο μες στον βράχο ισορροπεί.

Πώς τρέχουν τόσα δέντρα (πεύκα κι ελιές
κι αμυγδαλιές) κυνηγημένα από την άγρια
θάλασσα
κι απ' τον αέρα, πώς σκαρφαλώνουν τις πλαγιές
εδώ ψηλά ζητώντας καταφύγιο
ενώ πιο πέρα σύννεφα βαριά
ψάχνουν κι αυτά αργοκίνητα να βρουν τον ήλιο.

Πουλί και δέντρο, βράχος και θάλασσα
σύννεφο κι άνεμος, όλα μουντά και ζωντανά
επικυρώνουν κάθε αίσθηση·
κι ο αέρας που εισπνέεις με τόση ευχαρίστηση
εδώ στην άκρη του γκρεμού
και βλέπεις το χάος μεγαλόπρεπα
να φεύγει κάτω από τα πόδια σου

τον ίλιγγο για ενθύμιο αφήνοντας —
είναι αέρας που εκπνέουν τ' άλλα πλάσματα.
Κι όλα μαζί επικυρώνουνε τη μια ζωή
στην ύπαρξή σου —

Αχ τρεμουλιαστό σπινθήρισμα του νου...

Τι χάνεται όταν η σπίθα σβήνει
και πάλι τι αφήνει; Πουλί, πουλί,
μια φούχτα σαρκωμένη μουσική
πώς παγιδεύεται η έκδηλη ομορφιά
και φυλακίζεται σ' αθέατο κλουβί;

Ω μην τ' αρπάζεις, μην τα κρατάς καρδιά!
Άσε, θα τ' απολαύσουν κι άλλοι ζωντανοί.